

ENGLANTILAIS-VENÄLÄISESTÄ YHTENÄISYYSKOMITEASTA⁶¹ *

*Puhe NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean
yhdistetyssä täysistunnossa⁶²
heinäkuun 15 pnä 1926*

Toverit! Me elämme voimien kokoamisen kautta, joukkojen valtaamisen ja proletariaatin valmistamisen kautta uusia taisteluja varten. Mutta joukot ovat ammattiliitoissa. Ja Lännen ammattiliitot, suurin osa niistä, ovat nykyään enemmän tai vähemmän taantumuksellisia. Miten meidän on meneteltävä ammattiliittojen suhteen? Pitääkö meidän ja voimmeko me, kommunistit, tehdä työtä taantumuksellisissa ammattiliitoissa? Oikeastaan juuri tämän kysymyksen on Trotski asettanut meille äskettäin „Pravdassa“ julkaistussa kirjeessään. Tässä kysymyksessä ei tietenkään ole mitään uutta. Sen ovat asettaneet „ultravasemmistolaiset“ Saksassa jo ennen Trotskia, viitisen vuotta sitten. Mutta Trotski on katsonut tarpeelliseksi herättää sen uudelleen. Mitenkä hän vastaa siihen? Sallikaa minun esittää ote Trotskin kirjeestä.

„Koko Britannian työväenluokan nykyinen „päällysrakennus“ — poikkeuksetta kaikissa vivahteissaan ja ryhmittymissään — on vallankumouksen jarrutuskoneisto. Se ennustaa pitkäksi ajaksi

* Julkaistaan lyhennettynä.

vaistovaraisen ja puoliksi vaistovaraisen liikkeen painostusta vanhojen järjestöjen puitteita vastaan ja uusien vallankumouksellisten järjestöjen muodostumista tämän painostuksen pohjalla" (kts. „Pravdaa“ № 119 toukokuun 26 päivältä 1926).

Tämän mukaan meidän ei siis pidä tehdä työtä „vanhoissa“ järjestöissä, ellemme halua „jarruttaa“ vallankumousta. Joko tässä puhutaan siitä, että me olemme jo joutuneet välittömän vallankumouksellisen tilanteen kauteen ja meidän on nyt heti perustettava proletariaatin oma-alotteisesti muodostamia järjestöjä „vanhojen“ tilalle, ammattiliittojen tilalle, mikä on tietysti väärin ja tyhmää. Tahi tässä puhutaan siitä, että meidän on „pitkän“ kauden kuluessa vaihdettava vanhat ammattiliitot „uusiin vallankumouksellisiin järjestöihin“.

Se on kehoitus ryhtyä järjestämään jo olevien ammattiliittojen tilalle se samainen „vallankumouksellinen työväenliitto“, josta Saksan „ultravasemmistolaiset“ kommunistit puhuivat viitisen vuotta sitten ja joita vastaan toveri Lenin esiintyi päättäväisesti kirjassaan „„Vasemmistolaisuus“ lastentautina kommunismissa“. Itse asiassa se on kehoitus ryhtyä vaihtamaan nykyiset ammattiliitot „uusiin“ muka „vallankumouksellisiin“ järjestöihin, siis kehoitus ammattiliitoista eroamiseen.

Onko tämä politiikka oikeata? Se on perinpohjin väärää. Se on perinpohjin väärää siksi, että se on ristiriidassa joukkojen leniniläisen johtamisen kanssa. Se on väärää, sillä Lännen ammattiliitot ovat kaikesta taantumuksellisuudestaan huolimatta kaikkein alkeellisimpia, kaikkein takapajuisimmille työläisille mitä ymmärrettävimpiä ja sen tähden proletariaatin

kaikkein joukkoluontoisimpia järjestöjä. Me emme pääse joukkoihin, me emme saa niitä vallatuksi, jos me kierrämme näitä liittoja. Trotskin kannalle asetuminen merkitsee sulkea kommunisteilta pääsy miljoonaisten joukkojen luo, se merkitsee työläisjoukkojen jättämistä Amsterdamin⁶³ kynsiin, Sassenbachien ja Oudégeestien⁶⁴ kynsiin.

Oppositiolaiset ovat täällä vedonneet toveri Leniniin. Sallikaa minunkin esittää Leninin ohjeita.

„Lapsellisen naurettavalta tyhmyydeltä kuulostavat meistä saksalaisten vasemmistolaisten tärkeät, peräti tieteelliset ja hirveän vallankumoukselliset puheet siitä, etteivät kommunistit voi eivätkä saa toimia taantumuksellisissa ammattiliitoissa, että siitä työstä voidaan kieltäytyä, että on erottava pois ammattiliitoista ja perustettava välttämättä aivan uutukainen, aivan puhtoinen ja sangen herttaisten (ja suureksi osaksi kai myös sangen nuorten) kommunistien keksimä „työväenliitto““ (kts. XXV osa, s. 193—194).

Ja edelleen:

„Me käymme taistelua „työläisaristokratiaa“ vastaan työväenjoukkojen nimessä ja saadaksemme ne puolellemme; me käymme taistelua opportunistisia ja sosialichauvinistisia johtajia vastaan saadaksemme työväenluokan puolellemme. Olisi typerää unohtaa tämä mitä ilmeisin ja itsestään selvä alkeistotuus. Ja kuitenkin juuri noin tyhmästi tekevät saksalaiset „vasemmisto“-kommunistit, jotka ammattiliittojen huippuryhmän taantumuksellisuutta ja vastavallankumouksellisuutta pohtiessaan tekevät johtopäätöksen... eroon ammattiliitoista!! on kieltäydyttävä toimimasta niissä!! on luotava uusia, keksittyjä työväen järjestömuotoja!! Se on niin anteeksiantamaton typeryyttä, että se merkitsee suurinta palvelusta, minkä kommunistit suinkin voivat porvaristolle tehdä“ (kts. sama, s. 196).

Minä luulen, toverit, että tämä ei kaipaa selityksiä.

Tässä nousee kysymys sen Lännen ammattiliit-tojen taantumuksellisuuden ylihyppäämisestä, joka ei vielä ole elänyt aikaansa. Tämän kysymyksen on täällä vetänyt esille Zinovjev. Hän viittasi Martoviin ja väitti, että katsantokanta, joka kieltää ylihyppäämisen, sellainen katsantokanta, ettei marxilais-ten sovi hypätä joukkojen takapajuisuuden, heidän johtajiensa takapajuisuuden ja taantumuksellisuuden yli, että tämä katsantokanta on muka menshevistinen.

Minä väitän, toverit, että tämä Zinovjevin ruokoton manööveri, jossa hän viittaa Martoviin, todistaa vain sitä, että Zinovjev on täydellisesti luisunut pois leninisin linjalta.

Yritän alempana todistaa sen.

Voimme me leniniläisinä, marxilaisina ylipäänsä hypätä sellaisen liikkeen yli, joka ei ole vielä elänyt aikaansa, joukkojen takapajuisuuden yli, voimme me kääntää niille selkämme ja kiertää ne, vai onko meidän poistettava tuollaiset ilmiöt käymällä väsymätöntä taistelua joukkojen keskuudessa näitä ilmiöitä vastaan? Se on eräs kommunistisen politiikan peruskysymyksiä, eräs joukkojen leniniläisen johtamisen peruskysymyksiä. Oppositiolaiset puhuivat täällä leninismistä. Sallikaa viitata alkulähteeseen, Leniniin.

Tapahtuma-aika on huhtikuu 1917. Lenin väittelee Kamenevia vastaan. Lenin ei hyväksy Kamenevin kantaa, joka yliarvioi pikkuporvarillisen demokra-tian merkityksen. Mutta Lenin ei hyväksy myöskään Trotskin kantaa, joka aliarvioi talonpoikaisliikkeen osuutta ja yritti „hypätä“ Venäjän talonpoikaisliik-keen yli. Tässä ovat Leninin sanat.

„Trotskilaisuus — ilman tsaaria, mutta työväen hallitus“. Se on väärin. Pikkuporvaristo on olemassa, sitä ei voida heittää syrjään. Mutta siinä on kaksi osaa. Sen köyhin osa kulkee työväenluokan mukana“ (kts. Leninin puhetta, huhtikuussa 1917 pidetyn Petrogradin konferenssin pöytäkirjat, s. 17⁶⁵).

„Jos me sanoisimme: „ilman tsaaria, mutta proletariaatin dik-tatuuri“ — niin se olisi hyppäämistä * pikkuporvariston yli“ (kts. Leninin puhetta, huhtikuussa 1917 pidetyn Yleisvenäläisen kon-ferenssin pöytäkirjat, s. 76⁶⁶).

Ja edelleen:

„Mutta eikö meitä uhkaa vaara joutua subjektivismiin, pyrki-mykseen „hypätä“ vielä päättymättömän — joka ei ole vielä käyttänyt loppuun talonpoikaisliikettä — luonteeltaan porvarillis-demokraattisen vallankumouksen „yli“ sosialistiseen vallan-kumoukseen? Jos minä sanoisin: „ilman tsaaria, mutta työväen hallitus“, — niin silloin tuo vaara uhkaisi minua. Mutta minä en sanonut sitä, minä sanoin toisin... Teeiseissäni minä vakuutin ehdottomasti itseni kaikenlaiselta ylihyppäämiseltä vielä elinvoimaisen talonpoikaisliikkeen tai yleensä pikkuporvarillisen liikkeen yli, kaikkinaiselta leikkimiseltä „vallan kaappaamiseksi“ työväen hallituksen käsiin, kaikkinaiselta blanquilaiselta seikkailulta, sillä viittasin suoraan Pariisin Kommuunin kokemukseen“ * (kts. XX osa, s. 104).

Lienee selvä. Vielä elinvoimaisen liikkeen yli hyp-päämisen teoria on trotskilaisuuden teoria. Lenin ei hyväksy sellaista teoriaa. Hän pitää sitä seikkailu-teorianaa.

Tässä vielä muutamia sitaatteja, mutta toisista teoksista, joiden tekijä on eräs „hyvin huomattava“ bolshevikki, jonka nimeä ja sukunimeä en halua tois-taiseksi mainita, mutta joka myös sotii ylihyppää-misteoriaa vastaan.

* Alleviivaus minun. J. St.

„Talonpoikaiskysymyksessä, jonka yli Trotski koko ajan „hyppi“, me olisimme joutuneet tekemään mitä suurimpia virheitä. Liittoyhteyden itujen asemesta meillä olisi nyt täydessä käynnissä eristyminen“.

Edelleen.

„Sellainen on parvuslaisuuden ja trotskilaisuuden „teoreettinen“ perusta. Tämä „teoreettinen“ perusta valettiin sitten myöhemmin poliittisiksi tunnuksiksi, kuten esimerkiksi tunnukseksi „ilman tsaaria, mutta työväen hallitus“. Tämä tunnus kuulostaa nyt — sen jälkeen, kun me liitossa talonpoikaiston kanssa 15 vuoden kuluttua pystytimme taistellen Neuvostovallan, — sangen säädyliseltä. Ilman tsaaria! — sehän on hyvä. Työväen hallitus — vieläkin parempi. Mutta kun muistetaan, että tämä tunnus annettiin vuonna 1905, niin jokainen bolshevikki myöntää, että silloin tämä tunnus „hyppäsi“ kerta kaikkiaan talonpoikaiston yli“.

Edelleen.

„Mutta „permanentikot“ yrittivät vuonna 1905 tyrkyttää meille väkisin tunnusta „alas tsaari, mutta työväen hallitus“. Entä mihin talonpoikaisto jää? Eikö tässä pistäkin silmään se tosiasia, että ei laisinkaan ymmärretä, vaan sivuutetaan kokonaan talonpoikaisto sellaisessa maassa kuin Venäjällä? Ellei tämä ole talonpoikaiston „ylitse hyppäämistä“, niin mitä se sitten on?“

Edelleen.

„Ymmärtämättä talonpoikaiston merkitystä Venäjällä, „hyppiessään“ talonpoikaiston yli talonpoikaisessa maassa trotskilaisuus ei semmitenkään kyennyt ymmärtämään talonpoikaiston osuutta kansainvälisessä vallankumouksessa“.

Te kysynette: kuka on kirjoittanut nämä ankarat sitaatit trotskilaisuutta vastaan ja trotskilaista ylihyppäämisteoriaa vastaan? Näiden ankarien sitaattien kirjoittaja ei ole kukaan muu kuin Zinovjev. Nämä sitaatit on otettu hänen kirjastaan „Leninismi“ ja Zinovjevin kirjoituksesta „Bolshevismi vaiko trotskilaisuus“.

Kuinka on saattanut käydä niin, että vuosi sitten Zinovjev ymmärsi ylihyppäämisteorian leniniläisvastaisen luonteen, mutta nyt, vuoden kuluttua, hän on lakannut ymmärtämästä sitä? Näin hänelle on käynyt siksi, että siihen aikaan hän oli niin sanoakseni leniniläinen, mutta nyt hän on juuttunut auttamattomasti toisella jalallaan trotskilaisuuteen ja toisella jalallaan shljapnikovilaisuuteen, „työläisoppositioon“⁶⁷. Ja niinpä hän rimpuilee nyt näiden kahden opposition välillä ja hänen on nyt pakko puhua Martov kourassaan täällä, tältä puhujalavalta. Ja ketä vastaan hän puhuu? Leniniä vastaan. Kenen puolesta? Trotskilaisten puolesta.

Niin syvälle on Zinovjev vajonnut.

Voidaan sanoa, että kaikki tämä koskee talonpoikaiskysymystä, että sillä ei ole mitään tekemistä Englannin ammattiliittojen kanssa. Mutta asia ei ole niin, toverit. Sillä mitä on sanottu ylihyppäämisteorian kelvottomuudesta politiikassa, sillä on suoranainen merkitys Englannin ja yleensä Euroopan ammattiliitoille, sillä on suoranainen merkitys joukkojen johtamiskysymykselle, kysymykselle niistä teistä, joiden kautta joukot voidaan vapauttaa taantumuksellisten, reformististen johtajien vaikutusvallasta. Ylihyppäämisen teoriaa noudattaen Trotski ja Zinovjev yrittävät hypätä Englannin ammattiliittojen takapajuisuuden ylitse, niiden taantumuksellisuuden yli, pyrkien siihen, että me kukistaisimme Pääneuvoston Moskovasta käsin, ilman Englannin ammattiliittojen jäsenjoukkoja. Mutta me vakuutamme, että sellainen politiikka on typeryyttä, seikkailua, että Englannin ammattiliittojen jäsenjoukkojen on itsensä kukistet-

tava Englannin ammattiliikkeen taantumukselliset johtajat meidän avullamme, että meidän ei pidä hypätä ammattiliittojohtajien taantumuksellisuuden yli, vaan autettava Englannin ammattiliittojen jäsenjoukkoja voittamaan sen.

Kuten näette, yleensä politiikan ja ammattiliittojen jäsenjoukkoihin suhtautumispolitiikan välillä on ehdottomasti olemassa yhteys.

Olisikohan Leninillä ohjeita tämän asian suhteen?
Kuulkaapa:

„Ammattiliitot olivat työväenluokan jättiläismäistä edistystä kapitalismin kehityksen alkukaudella, ne olivat siirtymistä työläisten hajanaisuudesta ja voimattomuudesta luokkayhteenliittymisen alkeisiin. Kun sitten alkoi muodostua proletaarien luokkayhteenliittymisen korkein muoto, proletariaatin vallankumouksellinen puolue (joka ei ole nimensä arvoinen ennen, kuin se oppii yhdistämään johtajat luokan ja joukkojen kanssa eheäksi, jonkinlaiseksi eroittamattomaksi kokonaisuudeksi), niin silloin ammattiliitoissa alkoi pakostakin ilmetä eräitä taantumuksellisia piirteitä, eräänlaista ammattikunnallista ahtautta, vissää taipumusta epäpoliittisuuteen, määrättyä piintyneisyyttä j.n.e. Mutta missään koko maailmassa ei proletariaatin kehitys ole käynyt eikä ole voinut käydä muuten kuin ammattiliittojen kautta, niiden ja työväenluokan puolueen välisen yhteistoiminnan kautta“ (kts. XXV osa, s. 194).

Ja edelleen:

„Tuon „taantumuksellisuuden“ pelkääminen, yritykset suorittaa ilman sitä ja hypätä sen yli* ovat mitä suurinta tyhmyyttä, sillä se merkitsee sitä, että pelätään proletariaatin etujoukon tehtävää, jonka tarkoituksena on opettaa, valistaa, kasvattaa ja saada mukaan uuteen elämään työväenluokan ja talonpoikaiston takapajuisimpia kerroksia ja joukkoja“ (kts. sama, s. 195).

* Alleiviivaus minun. J. St.

Siten ovat asiat ylihyppäämisteorian suhteen ammatillisen liikkeen alalla.

Zinovjevillä olisi edullisempaa, jos hän ei laisinkaan tulisi tänne Martov käsissään. Hänen olisi edullisempaa olla vaiti ylihyppäämisteoriasta. Se olisi hänelle paljon parempi. Zinovjevin ei olisi tarvinnut vanhoa Trotskin nimessä: me tiedämme muutenkin, että hän on poistunut leninismistä trotskilaisuuteen.

Sillä tavalla, toverit, ovat asiat trotskilaisen teorian suhteen ammattiliittojen takapajuisuuden, ammatillisen liikkeen takapajuisuuden ja yleensä joukkoliikkeen takapajuisuuden yli hyppäämisestä.

Leninismi ja trotskilaisuus ovat kaksi eri asiaa.

Näin olemme päässeet kysymykseen Englantilais-Venäläisestä komiteasta. Täällä sanottiin, että Englantilais-Venäläinen komitea on maamme ammattiliittojen tekemä sopimus, liitto Englannin ammattiliittojen kanssa. Se on aivan oikein. Englantilais-Venäläinen komitea on ammattiliittojemme ja Englannin ammattiliittojen välisen liiton ilmaus, sopimuksen ilmaus, eikä tämä liitto ole vailla poliittista luonetta.

Tämä liitto asettaa itselleen kaksi tehtävää. Ensimmäisenä tehtävänä on yhteyden aikaansaaminen meidän ammattiliittojemme ja Englannin ammattiliittojen välille, yhtenäisyysliikkeen järjestäminen pääoman hyökkäystä vastaan ja sen repeämän leventäminen Amsterdamin ja Englannin ammatillisen liikkeen välillä, joka on olemassa ja jota me tulemme leventämään kaikin keinoin, ja vihdoin sellaisten olosuhteiden valmisteleminen, joita tarvitaan reformistien tunkemi-

seksi pois ammattiliitoista ja kapitalististen maiden ammattiliittojen valtaamiseksi kommunismin puolelle.

Tämän liiton toisena tehtävänä on järjestää työväenluokan laaja liike yleensä uusia imperialistisia sotia vastaan ja varsinkin maahamme tähdättyä interventiota vastaan (erikoisesti) Euroopan kaikkein mahtavimman imperialistisen suurvallan, Englannin taholta.

Ensimmäisestä tehtävästä on täällä puhuttu riittävän perusteellisesti. Siksi en ryhdykään sen laajemmin puhumaan siitä. Haluaisin sanoa täällä muutaman sanan toisesta tehtävästä, varsinkin siltä osalta, mikä koskee englantilaisten imperialistien interventiota maahamme. Eräät oppositiolaiset sanovat, ettei tästä meidän ja englantilaisten ammattiliittojen välisen liiton jälkimmäisestä tehtävästä kannata puhua, ettei tämä tehtävä ole mikään tärkeä tehtävä. Herää kysymys: miksi? Miksi ei kannata puhua? Eikö maailman ensimmäisen Neuvostotasavallan, joka sitäpaitsi on kansainvälisen vallankumouksen tuki ja perusta, turvallisuuden puolustustehtävä ole vallankumouksellinen tehtävä? Ovatko meidän ammattiliittomme riippumattomia puolueesta? Olemmeko me liittojemme riippumattomuuden kannalla: että valtio on eri asia ja liitot eri asia? Ei, me emme ole emmekä leniniläisinä voi olla sillä kannalla. Jokaisen työläisen, jokaisen ammattiliittoihin kuuluvan työläisen on pidettävä huolta maailman ensimmäisen Neuvostotasavallan suojelemisesta interventiolta. Jos maamme ammattiliitot saavat siinä kannatusta Englannin ammattiliitoilta, vaikkapa reformistisiltakin ammattiliitoilta, niin eikö ole selvää, että sitä pitää tervehtiä?

Menshevismmin katsantokannalle eksyvät ne, jotka luulevat, että meidän ammattiliittomme eivät voi suorittaa valtiollisia tehtäviä. Se on „Sotsialistitsheski Vestnikin“⁶⁸ katsantokanta. Me emme voi asettua sille kannalle. Ja jos Englannin taantumukselliset ammattiliitot ovat valmiit liittoutumaan meidän maamme vallankumouksellisten ammattiliittojen kanssa oman maansa vastavallankumouksellisia imperialisteja vastaan, niin miksi emme voisi tervehtiä sellaista liittoa? Korostan tätä puolta asiasta, jotta meidän oppositiomme, joka pyrkii hajoittamaan Englantilais-Venäläisen komitean, ymmärtäisi vihdoin, että se valaa vettä interventioistien myllyyn.

Englantilais-Venäläinen komitea on siis meidän ammattiliittojemme ja Englannin taantumuksellisten ammattiliittojen välinen liitto, jonka tehtävänä on ensiksikin lujittaa meidän ammattiliittojemme yhteyksiä Lännen amatilliseen liikkeeseen sekä vallankumouksellistaa sitä, ja toiseksi, taistella imperialistisia sotia vastaan yleensä ja erittäinkin interventiota vastaan.

Mutta ovatko yleensä mahdollisia, — periaatteellinen kysymys, — ovatko yleensä mahdollisia poliittiset liitot taantumuksellisten ammattiliittojen kanssa? Ovatko sellaiset liitot kommunisteille yleensä sallittuja?

Tämä kysymys on asetettu meillä suoraan, ja meidän on se tässä ratkaistava. Jotkut arvelevat, että ne eivät ole mahdollisia, siten luulevat oppositiolaisemme. Mutta puolueemme Keskuskomitea on sitä mieltä, että sellaiset liitot ovat sallittuja.

Oppositiolaiset mainitsivat täällä Leninin nimeä. Kääntykäämme Leninin puoleen.

„Kapitalismi ei olisikaan kapitalismia, ellei „puhtaan“ proletariaatin ympärillä olisi suuri joukko tavattoman kirjavia väli-
muotoja proletaarista puoliproletaariin (sellaiseen, joka hankkii elatuksensa puoliksi työvoimansa myynnillä), puoliproletaarista pientalonpoikaan (ja pikkukäsityöläiseen, ammatinharjoittajaan, yleensä pikkuisäntään), pientalonpojasta keskitalonpoikaan j.n.e. asti; ellei itsensä proletariaatin keskuudessa olisi jakautumista enemmän tai vähemmän kehittyneisiin kerroksiin, ellei olisi maakunnallista, ammatillista, toisinaan uskonnollista y.m. jakoa. Ja kaikesta tästä johtuu aivan ehdottomasti, että proletariaatin etujoukon, sen tietoisien osan, kommunistisen puolueen pitää välttämättömästi ja ehdottomasti turvautua luovimiseen, sovitteluun ja kompromisseihin proletaarien erilaisten ryhmien kanssa, työläisten ja pikkuisäntien erilaisten puolueitten kanssa. Koko kysymys on siitä, että osattaisiin soveltaa tätä taktiikkaa niin, ettei sillä alennettaisi, vaan kohotettaisiin proletaarisen tietoisuuden, vallankumouksellisuuden, taistelukyvyn ja voittamistaidon yleistä tasoa“ (kts. XXV osa, s. 213).

Ja edelleen:

„On totta, että Hendersonit, Clynesit, Macdonaldit ja Snowdenit ovat toivottoman taantumuksellisia. Totta on myöskin se, että he tahtovat saada vallan käsiinsä (muuten, mieluummin liittoutumalla porvariston kanssa), että heidän tekee mieli „hallita“ entisten ikivanhojen porvarillisten sääntöjen mukaan ja että valtaan päästyään he tulevat kiertämättä menettelemään samoin kuin Scheidemannit ja Nosket. Kaikki se on totta. Mutta se ei kuitenkaan merkitse, että heidän kannattaminen olisi vallankumouksen kavaltamista, vaan että vallankumouksen etujen kannalta työväenluokan vallankumoustaistelijain pitää antaa näille herroille vissiä parlamentaarista kannatusta“ (kts. sama, s. 218—219).

Siis Leninin mukaan poliittiset sopimukset, poliittiset liitot kommunistien ja työväenluokan taantumuksellisten johtajien välillä ovat täysin mahdollisia ja sallittuja.

Trotski ja Zinovjev painakoot tämän mieleensä.

Mutta mitä varten me oikeastaan tarvitsemme sellaisia sopimuksia?

Sitä varten, että saataisiin pääsy työväenjoukkoihin, sitä varten, että voitaisiin valistaa näitä joukkoja ymmärtämään poliittisten ja ammattiliittojohtajiensa taantumuksellisuus, sitä varten, että voitaisiin irroittaa työväenluokan vasemmistolaiset ja vallankumoukselliset osat taantumuksellisista johtajista, siis sitä varten, että saataisiin kohotetuksi koko työväenluokan taistelukykyä.

Siksi tällaisia liittoja voidaan tehdä ainoastaan kahdella perusehdolla: että turvataan meille vapaus arvostella reformistisia johtajia ja että turvataan sellaiset olosuhteet, jotka tarvitaan joukkojen irrottamiseksi taantumuksellisista johtajista.

Lenin sanoo tästä asiasta seuraavaa:

„Kommunistinen puolue tarjoaa Hendersoneille ja Snowdenille „kompromissia“, vaalisopimusta: menkäämme yhdessä Lloyd-Georgen ja vanhoillisten liittoa vastaan, jakakaamme parlamenttipaikat sen mukaisesti, kuinka paljon ääniä työläiset antavat Työväenpuolueen tai kommunistien puolesta (ei vaaleissa, vaan erikoisessa äänestyksessä), ja säilyttäkäämme mitä täydellisin agitation, propagandan ja poliittisen toiminnan vapaus. Ilman tätä viimeistä ehtoa ei tietenkään saa mennä liittoon, sillä se olisi petosta: Englannin kommunistien täytyy yhtä ehdottomasti vaatia ja pitää kiinni mitä täydellisimmästä vapaudesta Hendersoneiden ja Snowdenien paljastamiseen kuin venäläiset bolshevikit vaativat ja pitivät kiinni siitä (viisitoista vuotta, 1903—1917) venäläisiin Hendersoneihin ja Snowdeneihin, s.o. menshevikkeihin nähden“ (kts. XXV osa, s. 223).

Ja edelleen:

„Pikkuporvarilliset demokraatit (niiden joukossa myöskin menshevikit) horjuvat kiertämättä porvariston ja proletariaatin välillä, porvarillisen demokratian ja neuvostojärjestelmän välillä,

reformismin ja vallankumouksellisuuden välillä, työväen rakkauden ja proletaarisen diktatuurin pelkäämisen välillä j.n.e. Kommunistien oikean taktiikan on oltava sellaista, että käytetään hyväksi noita horjumisia eikä suinkaan sivuuteta niitä huomiotta; niiden käyttäminen vaatii tekemään myönnytyksiä niille aineksille, silloin ja sikäli, milloin ja mikäli ne kääntyvät proletariaatin puoleen, samalla kun käydään taistelua niitä vastaan, jotka kääntyvät porvariston puoleen. Oikean taktiikan käyttämisestä meillä on ollut tuloksena, että menshevismi on hajonnut ja hajoaa yhä enemmän, että sen itsepintaiset opportunistiset johtajat eristetään, samalla kun parhaat työläiset ja pikkuporvarillisen demokratian parhaat ainekset johdetaan meidän leiriimme“* (kts. XXV osa, s. 213—214).

Nämä ovat ne liiton ehdot, joita ilman eivät mitkään liitot eikä mitkään sopimukset ammattiliittojen taantumuksellisten johtajien kanssa ole sallittuja.

Oppositio painakoon tämänkin mieleensä.

Herää kysymys, vastaako meidän ammattiliittojemme politiikka niitä ehtoja, joista toveri Lenin puhuu?

Mielestäni se vastaa niitä täydellisesti. Ensiksi, me olemme säilyttäneet täydellisesti itsellemme täydellisen arvosteluvapauden Englannin työväenluokan reformistisiin johtajiin nähden ja olemme käyttäneet tätä vapautta niin täydellä mitalla, ettei yksikään kommunistinen puolue maailmassa ole siinä määrin käyttänyt sitä. Toiseksi, me olemme saaneet pääsyn Englannin työväenjoukkoihin ja lujittaneet yhteyksiämme niihin. Kolmanneksi, me irroitamme menestyksellä ja olemme jo irroitaneet kokonaisia Englannin työväenluokan osastoja taantumuksellisista

* Alleviivaus minun. J. St.

johtajista. Tarkoitan hiilenkaivajien irrottamista Pääneuvoston johtajista.

Trotski, Zinovjev ja Kamenev karttoivat visusti täällä kysymystä Berliinissä pidetystä venäläisten ja englantilaisten kaivosmiesten konferenssista ja heidän julistuksestaan⁶⁹. Mutta sehän on mitä tärkein tapaus viime ajoilta. Keitä ovat Richardson, Cook, Smith ja Richards? Opportunisteja, reformisteja. Toisia heistä nimitetään vasemmistolaisiksi, toisia oikeistolaisiksi. Olkoon niin! Historia selvittää, kuka heistä on eniten vasemmalla. Meidän on nyt kovin vaikeata saada selvää, kunnes päästään selvemmille vesille. Mutta se ainakin on selvää, että me olemme irrottaneet Pääneuvostosta nämä horjuvat reformistiset johtajat, jotka johtavat mukanaan miljoonaa kahtasataa tuhatta lakossa olevaa kaivostyöläistä, ja saaneet heidät liittoutumaan meidän ammattiliittojemme kanssa. Eikö se ole tosiasia? Miksi oppositio vaikenee siitä? Eivätkö meidän poliitikamme menestykset ilahduta sitä? Ja sekin, että Citrine kirjoittaa nyt, että hän ja Pääneuvosto ovat suostuvaisia Englantilais-Venäläisen komitean koollekutsumiseen, eiköhän se ole tulosta siitä, että Schwarzin ja Akulovin on onnistunut vetää Cook ja Richardson puolelleen ja että Pääneuvoston, joka on pelästynyt avointa taistelua hiilenkaivajia vastaan, on ollut pakko suostua Englantilais-Venäläisen komitean koollekutsumiseen? Kuka voisi kieltää, etteivätkö kaikki nämä tosiasiat puhu meidän poliitikamme menestyksistä, etteikö kaikki se puhu opposition politiikan täydellisestä romahduksesta?

Liitot ammattiliittojen taantumuksellisten johtajien kanssa ovat siis sallittuja. Ne ovat välttämättömiä

määrätyillä ehdoilla. Arvosteluvapaus on ensimmäinen ehto. Puolueemme noudattaa sitä. Työväenjoukkojen irrottaminen taantumuksellisista johtajista on toinen ehto. Puolueemme noudattaa tätäkin ehtoa. Puolueemme on oikeassa. Oppositio on väärässä.

Herää kysymys, mitä Zinovjev ja Trotski vielä haluavat meiltä?

He haluavat, että Neuvostomaamme ammattiliitot joko katkaisisivat välinsä Englantilais-Venäläiseen komiteaan tahi täältä Moskovasta käsin kukistaisivat Pääneuvoston. Mutta sehän on typerää, toverit. Vaatia meiltä sellaista, että me täältä Moskovasta käsin, sivuuttaen englantilaisten työläisten ammattiliitot, sivuuttaen Englannin ammattiliittojen jäsenjoukot, sivuuttaen Englannin ammattiliittotoimitsijat, hypäten niiden yli, täältä Moskovasta käsin kukistaisimme Pääneuvoston,— eikö se olekin typerää, toverit?

He vaativat mielenosoituksellista välien katkaisemista. Mutta ei liene vaikeata ymmärtää, ettei siitä synny mitään muuta kuin nolaus? Eihän liene vaikeata ymmärtää, että katkaisemalla välit me katoamme yhteyden Englannin ammatilliseen liikkeeseen, sysäämme Englannin ammattiliitot Sassenbachien ja Oudégeestien syliin, horjutamme yhteisrintamataktiikan perusteita, ilahdutamme Churchillien ja Thomasien sydäntä saamatta korvaukseksi mitään muuta kuin nolauksen?

Trotski ei ota suurten eleiden politiikassaan lähtökohdaksi konkreettisia ihmisiä, ei konkreettisia ja eläviä, Englannissa asuvia ja taistelevia työläisiä, vaan joitakin ihanteellisia ja olennottomia, päästä kantapäähän saakka vallankumouksellisia ihmisiä.

Mutta ei liene vaikea ymmärtää, että vain tyhmät ihmiset voivat politiikassa pitää lähtökohtana ihan-teellisiä, olennottomia ihmisiä?

Siksi me olemmekin sitä mieltä, että vaikutusta tavoittelevien eleiden politiikka, Pääneuvoston Moskovasta käsin kukistamisen politiikka, yksinomaan Moskovan voimilla, on naurettavaa seikkailupolitiikkaa.

Eleiden politiikka on ollut luonteenomaisena piirteenä kaikessa Trotskin politiikassa siitä lähtien, kun hän on ollut puolueessamme. Ensimmäisen kerran näimme tätä politiikkaa käytettävän Brestin rauhan aikana, jolloin Trotski ei allekirjoittanut Saksan ja Venäjän rauhansopimusta ja teki vaikutusta tavoittelevan eleen sopimusta vastaan olettaen, että eleillä voidaan nostaa kaikkien maiden proletaarit imperiaalisuutta vastaan. Se oli eleiden politiikkaa. Kuinka kalliiksi tämä ele meille tuli, sen te, toverit, tiedätte hyvin. Kenelle tuosta vaikutusta tavoittelevasta eleestä oli hyötyä? Imperialisteille, menshevikeille, eserrille ja kaikille niille, jotka yrittivät tukahduttaa silloin vielä lujittumattoman Neuvostovallan.

Nyt tuota vaikutusta tavoittelevien eleiden politiikkaa ehdotetaan meille Englantilais-Venäläiseen komiteaan nähden. Vaaditaan mielenosoituksellista ja vaikuttavaa välien katkaisua. Mutta kenen hyödyksi tuo vaikutusta tavoitteleva ele koituisi? Churchillin ja Chamberlainin, Sassenbachin ja Oudégeestin hyödyksi. He sitä haluavat. He sitä odottavat. He, Sassenbachit ja Oudégeestit, haluavat, että me katkaisisimme mielenosoituksellisesti välimme Englannin työväenliikkeeseen ja helpottaisimme siten Amsterdamin asioita. He, Churchillit ja Chamberlainit, haluavat

välkien rikkoutumista, että heidän interventionsa siten helpottuisi ja heille annettaisiin moraalinen argumentti interventionistien hyväksi.

Meidän oppositiolaisemme valavat vettä heidän myllyynsä.

Ei, toverit, me emme voi lähteä tälle seikkailutielle.

Mutta sellainen nyt kerta kaikkiaan on „ultravasemmistolaisen“ fraasivallankumouksellisten kohtalo. Heidän fraasinsa ovat kyllä vasemmistolaisia, mutta todellisuudessa he auttavat työväenluokan vihollisia. Lähdet vasemmalle, tuletkin oikealle.

Ei, toverit, me emme suostu tuohon vaikutusta tavoittelevien eleiden politiikkaan, emme suostu nyt samoin kuin emme suostuneet siihen Brestin rauhansopimuksen aikanakaan. Emme suostu siihen, sillä emme halua, että meidän puolueestamme tulisi leikkikalu vihollistemme käsiin.

Julkaistu ensi kerran kirjassa:

J. Stalin. Oppositioista.

Kirjoituksia ja puheita vuosilta 1921—1927.

M.—L., 1928